

1. І знову почав Він навчати над морем. І зібралось до Нього багато народу, так що Сам Він до човна на морі ввійшов і сидів, а народ увесь був на землі покрай моря.
2. І багато навчав Він їх притчами, і в науці Своїй їм казав:
3. Слухайте, вийшов сіяч ось, щоб сіяти.
4. І як сіяв, упало зерно одне край дороги, і налетіли пташки, і його повидзьобували.
5. Друге ж упало на ґрунт кам'янистий, де не мало багато землі, і негайно зійшло, бо земля неглибока була;
6. а як сонце зійшло то зів'яло, і, коріння не мавши, усохло.
7. А інше впало між терен, і вигнався терен, і його поглишив, і плоду воно не дало.
8. Інше ж упало на добрую землю, і дало плід, що посходив і ріс; і видало втридцять, у шістдесят і в сто раз.
9. І сказав: Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!
10. І, як остався Він насамоті, Його запитали найближчі з Дванадцятьма про цю притчу.
11. І Він їм відповів: Вам дано пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе

відбувається в притчах,

12. щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли, щоб коли вони не навернулися, і відпущені будуть гріхи їм!

13. І Він їх запитав: Ви не розумієте притчі цієї? І як вам зрозуміти всі притчі!

14. Сіяч сіє слово.

15. А котрі край дороги, де сіється слово, це ті, що як тільки почують, то зараз приходить до них сатана, і забирає слово, посіяне в них.

16. Так само й посіяні на кам'янистому ґрунті, вони, як почують те слово, то з радістю зараз приймають його,

17. та коріння не мають у собі й непостійні; а згодом, як утиск або переслідування наступає за слово, вони спокушаються зараз.

18. А між терен посіяне, це ті, що слухають слово,

19. але клопти цього світі й омана багатства та різні бажання ввіходять, та й заглушують слово, і плоду воно не дає.

20. А посіяне в добрую землю це ті, що слухають слово й приймають, і родять утридцятро, у шістдесят і в сто раз.

21. І сказав Він до них: Чи світильника приносять на те, щоб поставити його під посудину, чи може під ліжку? А не щоб поставити на свічнику?

22. Бо немає нічого захованого, що не виявиться, і немає таємного, що не вийде наяв.

23. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!

24. І сказав Він до них: Уважайте, що чуєте: Якою мірою будете міряти, такою відміряють вам, і додадуть вам.

25. Бо хто має, то дасться йому, хто ж не має, забереться від нього й те, що він має.

26. І сказав Він: Так і Боже Царство, як той чоловік, що кидає в землю насіння,

27. і чи спить, чи встає він удень та вночі, а насіння пускає паростки та росте, хоч не знає він, як.

28. Бо родить земля сама з себе: перше вруна, потім колос, а тоді повне збіжжя на колосі.

29. А коли плід доспіє, зараз він посилає серпа, бо настали жнива.

30. І сказав Він: До чого прирівняємо Царство Боже? Або в якій притчі представим його?

31. Воно як те зерно гірчичне, яке, коли сіється в землю, найдрібніше за всі земні насіння.

32. Як посіяне ж буде, виростає, і стає над усі зілля більше, і віття пускає велике таке, що кублитись може в тіні його птаство небесне.

33. І такими притчами багатьома Він їм слово звіщав, поскільки вони могли слухати.

34. І без притчі нічого Він їм не казав, а учням Своїм самотою вияснював усе.

35. І сказав Він до них того дня, коли вечір настав: Переплиньмо на той бік.

36. І, лишивши народ, узяли із собою Його, як у човні Він був; і інші човни були з Ним.

37. І знялася ось буря велика, а хвилі вливалися в човен, аж човен водою вже був переповнився!

38. А Він спав на кормі на подушці... І вони розбудили Його та й сказали Йому: Учителю, чи Тобі байдуже, що ми гинемо?...

39. Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала...

40. І сказав Він до них: Чого ви такі полохливі? Чому віри не маєте?

41. А вони налякалися страхом великим, і говорили один до одного: Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?